

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Zonkovou v právní věci

žalobce: H. A. E. K.

proti

žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2025 č. j. MV-187955-4/SO-2024,
o povolení k přechodnému pobytu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. České republice se právo na náhradu nákladů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou došlou soudu dne 30. 1. 2025 ve znění doplnění ze dne 25. 3. 2025 domáhal se žalobce, aby soud vydal rozhodnutí, kterým by zrušil rozhodnutí žalovaného č.j. MV-187955-4/SO-2024 ze dne 15. 1. 2025, kterým bylo I. zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAMP-667-9/PP-2024 ze dne 18. 11. 2024, kterým byla I. zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR, neboť žalobce nebyl oprávněn pobývat na území v době podání žádosti; II. byla stanovena lhůta 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k vycestování z území ČR; výrokem II napadeného rozhodnutí bylo odvolání žalobce proti výroku ad. III. rozhodnutí v prvním stupni, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

byl vyloučen odkladný účinek odvolání (§ 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb.), zamítnuto jako nepřijatelné. Žalobce navrhoval, aby byla po zrušení napadeného rozhodnutí věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci (do DS jeho zástupce) dne 15. 1. 2025.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalobce byl v přechodném řízení jako účastník zkrácen na svých právech, neboť žalovaný nezjistil stav ve věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 3 s.ř.), přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 s.ř.), správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 3 a 4 s.ř.), žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu (§ 12, § 14 a 14a zákona o azylu). Žalovaný ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl bedn při hodnocení podkladů a výkladu zákona o azylu.
3. V doplnění žaloby v podobě podání ze dne 25. 3. 2025 žalobce doplnil, že rozhodnutí žalobce je nepřezkoumatelné, přepjatě formalistické a nepřiměřené z hlediska dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života, navázal, že žalovaný nezohlednil jeho družský poměr s D. G. a nikterak nepřihlédl ve svém rozhodnutí, že žalobce má z předchozího vztahu dceru Y., která je občankou EU a ke které má žalobce zákonem vymezené povinnosti a chce se podílet na její výchově. Žalovaný nepostupoval správně, pokud nezhodnotil rodinné poměry žalobce a nepřihlédl k okolnostem svědčícím pro zachování rodiny.

Stanovisko žalovaného

4. Žalovaný se ve věci vyjádřil podáním ze dne 5. 5. 2025, sdělil, že s žalobou nesouhlasí, navrhoval její zamítnutí, odkazoval na odůvodnění svého rozhodnutí.
5. Dále k námitkám žalovaný uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky od 11. 4. 2015 na základě povolení k přechodnému pobytu, kdy mu tento byl pravomocně zrušen dne 6. 11. 2019. Následně dne 17. 1. 2020 žalobce požádal o mezinárodní ochranu, kdy řízení o této žádosti skončilo dne 24. 6. 2021 odmítnutím kasační stížností pro nepřijatelnost u Nejvyššího správního soudu. Opakovaná žádost o mezinárodní ochranu podaná 7. 8. 2021 byla dne 27. 1. 2022 zastavena pro nepřijatelnost už v I. stupni azylového řízení. Další opakovaná žádost o mezinárodní ochranu ze dne 22. 4. 2024 byla dne 24. 4. 2024 opět usnesením zastavena v první instanci. Proti uvedenému usnesení žalobce podal žalobu, vedenou pod sp. zn. 19 Az 19/2024, která byla Krajským soudem v Ostravě dne 17. 9. 2024 pravomocně zamítnuta. Z cizineckého informačního systému bylo dále zjištěno, že žalobce podal žádost v době, kdy s ním bylo zahájeno dne 22. 4. 2024 řízení o správním vyhoštění (č. j. CPR-22478-14/ČJ-2024-931200-SV) a dne 24. 8. 2024 bylo uloženo Rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 4 let z území České republiky z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území (§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4, 9 zákona č. 326/1999 Sb.). Komise připomíná, že ačkoliv v průběhu řízení o správním vyhoštění může cizinec, proti němuž se takové řízení vede, setrvat na území, neznamená to však, že jeho pobyt je oprávněný. Dle Komise byl postup správního orgánu I. stupně, jenž příslušnou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítl z důvodu, že ji žalobce podal v době neoprávněného pobytu na území České republiky, v souladu se zákonem. Jestliže bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce z důvodu neoprávněného pobytu na území (§

119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb.), pak zahájením tohoto řízení se žalobci jeho pobyt na území nelegalizoval. Správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel z právní úpravy, která je v souladu s právem Evropské unie, tudíž se nejedná o formalistický postup. K namítané zákonnosti či nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí Komise uvádí, že současná právní úprava oprávněnost pobytu cizince na území České republiky stanovuje jako hmotněprávní podmínku, jejíž nesplnění vede k věcnému zamítnutí žádosti. Zákonodárce byl oprávněn stanovit uvedenou hmotněprávní podmínku pro udělení přechodného pobytu (vzdáleným) rodinným příslušníkům občanů České republiky a vyžadovat, aby žadatelé o tento druh přechodného pobytu nejprve přicestovali a pobývali na území České republiky legálně. Tuto podmínku shledává nynější judikatura přiměřenou legitimnímu cíli efektivní kontroly migrace a pořádku na úseku cizineckého práva.

6. Komise doplňuje, že situace, kdy je postaveno na jisto, že žalobce v době podání žádosti nebyl oprávněn pobývat na území České republiky podle zákona č. 326/1999 Sb., nebyl správní orgán I. stupně dále povinen zkoumat trvalost tvrzeného partnerského vztahu žalobce s občankou Evropské unie. Zkoumání této podmínky již totiž postrádalo jakýkoliv smysl a žádost žalobce musela být podle § 87e odst. 1 písm. i) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. bez dalšího zamítnuta. Jakákoliv zjištění v této otázce by nemohla na rozhodnutí ve věci ničeho změnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2024, č. j. 4 Azs 411/2023). Žalobce neuvedl, kdy navázal partnerský vztah s družkou, ani kdy začali sdílet společnou domácnost. Nicméně, ke zrušení přechodného pobytu žalobce došlo již dne 6. 11. 2019 (a všechny jeho žádosti o mezinárodní ochranu byly odmítnuty), navzdory tomu žalobce soukromé vazby započal budovat v nejistotě stran možnosti jeho dalšího setrvání na území České republiky. Počátek vztahu tedy patrně proběhl v době, kdy žalobce pobytovým oprávněním formálně nedisponoval, a musel si být vědom skutečnosti, že k získání požadovaného pobytového oprávnění nemusí dojít. Dceru, občanku České republiky, zmiňuje žalobce až v rámci odvolání, avšak k této rodinné vazbě neuvádí žádné bližší informace, pouze křestní jméno dcery a dále, že se chce podílet na její výchově a má k ní zákonem vymezené povinnosti, byť tyto povinnosti nyní neplní. Skutečnosti, které žalobce uvádí v odvolání v souvislosti s dcerou, nejsou dostatečné pro závěr, že by k zásahu do jeho rodinného života vůbec mohlo dojít. Žalobce nenavrhl, jakkoliv doplnit dokazování ke zjištění skutečného stavu věci, a to ani v rámci odvolání. Žalobce navíc netvrdil žádné výjimečné okolnosti, které by svědčily pro nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života i v situaci jeho vědomého budování v nejistých podmínkách. Správný je tedy závěr, že zamítnutí žádosti žalobce nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Námitky žalobce hodnotí Komise jako nedůvodné.
7. Komise shrnuje, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení.

Zjištění ze správního spisu

8. Dne 29. 4. 2024 byla správnímu úřadu v prvním stupni doručena *žádost žalobce ze dne 29. 4. 2024*, kterou žádá jako rodinný příslušník občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu. Uvedl, že se narodil v Egyptě, je rozvedený, muž, žije na adrese Dr. M. X, O.- H. Považuje se za rodinného příslušníka občana EU: D. G., narozená X, státní občanství CZ,

jde o nesezdaného partnera. Je uvedeno, že má dítě: E.Y., narozené X, státní příslušnost CZ, žije v U. H. Je uvedeno, dříve (od 29. 4. 2015 do 25. 4. 2019) žil v ČR na adrese X) účel pobytu – manželství).

9. *Čestným prohlášením ze dne 19. 4. 2024* paní D. G., narozená X, potvrdila, že její přítel – žalobce s ní bydlí ve společné domácnosti na adrese Dr. M. X, O. –. H. Z listiny nadepsané „*Informace o jednotce*“ ze dne 29. 4. 2024 vyplývá, že majitelem jednotky X – bytu v budově č.p. X v k. ú. X obec Stavební bytové družstvo V.
10. Součástí spisu je *žádost žalobce ze dne 10. 4. 2024*, kterou požádal o udělení mezinárodní ochrany dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Dále je připojeno *usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 19 Az 19/2024-26 ze dne 3. 6. 2024*, kterým nebyl přiznán odkladný účinek žalobě, pokud se jí žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 4. 2024 č.j. MV – 65038-2/OAM-2024, jímž bylo zastaveno správní řízení dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
11. *Dne 21. 6. 2024* byla žalobci dána možnost, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí vyjádřil s k nim. Poučení bylo doručeno do DS zástupce žalobce dne 26. 6. 2024. Této možnosti žalobce ani jeho zástupce nevyužil.

Rozhodnutí správního orgánu vydané v prvním stupni

12. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM-6667-9/PP-2024 ze dne 18. 11. 2024 byla I. podle § 87e odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky, neboť účastník nebyl v době podání žádosti podle tohoto zákona oprávněn pobývat na území České republiky, II. Podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena účastníku řízení lhůta k vycestování z území České republiky ode dne 30 dnů od oznámení rozhodnutí, s tím, že III. byl vyloučen odkladný účinek odvolání proti výroku ad. II. Rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zástupce žalobce dne 20. 11. 2024.
13. Bylo uzavřeno, že z obsahu žádosti vyplývá, že mezi účastníkem řízení a občankou ČR paní D. G. existuje faktický partnerský vztah. Nebylo mezi nimi uzavřeno manželství. Je tak zřejmé, že účastník řízení žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU uvedený v § 15a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Účastník řízení není rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ani rodinným příslušníkem občana České republiky dle § 15a odst. 2 téhož zákona. Cizinec, který podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu a není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 či 2 zákona č. 326/1999 Sb., je tuto žádost oprávněn podat pouze, pokud v okamžik jejího podání na území České republiky pobýval oprávněně. To však neplatí, pokud na území pobývá sice oprávněně, ovšem „pouze“ na základě výjezdního příkazu nebo na základě krátkodobého víza, ledaže by se jednalo o krátkodobé vízum, které mu bylo uděleno jako rodinnému příslušníku občana EU podle § 20 zákona č. 326/1999 Sb. Nejsou-li tyto podmínky splněny je správní orgán povinen žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnout. Účastník řízení v době podání žádosti nedisponoval žádným platným oprávněním k pobytu na území České republiky vydaným podle zákona č. 326/1999 Sb., proto byla jeho žádost zamítnuta a na to byly navázány výroky citované shora.
14. Označené rozhodnutí vydané v prvním stupni bylo napadeno *odvoláním žalobce v podobě podání ze dne 5. 12. 2024*. Namítal, že nebyl správně posouzen jeho vztah s družkou a nebyla hodnocena přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu § 174a zákona o pobytu cizinců,

s poukazem na dceru z předchozího vztahu Y., zcela bylo opomenuto se vypořádat s dopady do rodinného a soukromého života, správní orgán dále neuvedl podklady, které použil pro vydání rozhodnutí, neuvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a výkladů právních předpisů ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 s.ř. Tím učinil rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Napadené rozhodnutí

15. Rozhodnutím žalovaného č.j. MV-187955-4/SO-2024 ze dne 15. 1. 2025, bylo zamítnuto odvolání žalovaného proti rozhodnutí vydanému v prvním stupni a toto potvrzeno, pokud jimi směřoval proti výroku ad. I a II rozhodnutí v prvním stupni, odvolání proti výroku ad. III rozhodnutí prvního stupně bylo zamítnuto jako nepřípustné. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci do DS jeho zástupce dne 15. 1. 2025.
16. Byl připojen *výpis z evidence CIS ze dne 20. 5. 2025*, z něhož plyne, že žalobce státní příslušnosti Egypt je bez povolení k pobytu na území ČR, rozvedený, právně způsobilý, měl povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka EU v době od 29. 4. 2015 do 6. 11. 2019.

Posouzení soudem

17. Ve věci se dne 23. 6. 2025 konalo ústní jednání. Žalovaný se k jednání nedostavil, svou nepřítomnost omluvil. Na základě uvedeného tak soud jednal v souladu s ustanovením § 64 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 101 odst. 3 o.s.ř. v nepřítomnosti žalovaného. Žalobce se k jednání dostavil až po skončení všech úkonů, které předcházely závěrečné řeči. V ní uvedl, že je zde uvedena spousta lží, co uvedla ciz. policie, resp. chyb, vše má v pořádku. 11 let zde žije, byl ženatý, má tu dceru Y. Vše se stalo, když navštívil Egypt, vzali mu papíry, všechno. Trvá to 6 let a nechtějí mu dát pobyt ani azyl. Občas pracuje nebo i nepracuje. Vše, co chce, je legalizovat pobyt zde na území ČR. Dceru 5 let neviděl, ale chce ji vidět, neví, kde bydlí. Platil jí výživné, nyní již 3 roky neplatí, protože to nemá kam platit, asi má jiný účet. Chce legalizovat pobyt na území ČR, 3 roky žije se svou přítomnou přítelkyní, předtím v Bruntále, teď v Ostravě. V závěru jednání soud vynesl v přítomnosti žalobce rozsudek ve znění uvedeném ve výrokové části.
18. Pro úplnost soud konstatuje, že se zabýval tím, které osoby by v tomto řízení mohly být dotčeny na svých právech a povinnostech ve smyslu ustanovení § 34 s. ř. s. V tomto směru soud adresoval výzvu paní D.G., družce žalobce, aby se vyjádřila ve lhůtě do 3 pracovních dnů, zda bude uplatňovat v řízení práva zúčastněné osoby, tato výzva jí byla doručena do její datové schránky dne 16. 6. 2025 do její datové schránky, paní G. na tuto výzvu nijak ve stanované lhůtě nereagovala, proto má soud zato, že paní G. tato práva nemíní uplatňovat. Pokud k dotazu soudu v jednací síni sdělila, že žádnou výzvu neobdržela, neboť se do datové schránky není schopna dostat, když nemá přihlašovací údaje, pak toto není relevantní a je na paní G., aby učinila adekvátní opatření k řádnému příjmu pošty. Pro úplnost soud dodává, že za stejným účelem mínil prostřednictvím zákonného zástupce rovněž kontaktovat nezletilou dceru žalobce, soudu se však nepodařilo tuto osobu ztotožnit, kdy lustrace v dostupných systémech dle údajů sdělených žalobcem, které jsou obsaženy ve správním spise, byly bezvýsledné.
19. Soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 30 dnů po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále v textu jen „zákon o pobytu cizinců“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích

žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tedy ke dni 15. 1. 2025 (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

20. Žalobce nejprve v žalobě zcela obecně namítal, že byl v přechozím řízení jako účastník zkrácen na svých právech, neboť žalovaný nezjistil stav ve věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 3 s.ř.), přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 s.ř.), správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 3 a 4 s.ř.), žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu (§ 12, § 14 a 14a zákona o azylu). Žalovaný ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu zákona o azylu.
21. K tomuto soud konstatuje, že výčet údajně porušených ustanovení v žalobě, který není nijak navázán ke konkrétním skutkovým okolnostem ani právním argumentům, sám o sobě nesplňuje požadavky kladené na žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud se tak soud tímto „paragrafovým seznamem“ blíže nezabýval, kdy nelze pominout ani to, že žalobce odkazoval bez zjevné souvislosti s napadeným rozhodnutím na to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ačkoli se v souzené věci o udělení mezinárodní ochrany nejedná a ustanovení tohoto zákona se neaplikují.
22. Dále pak žalobce v žalobě (resp. v jejím doplnění) uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, nepřiměřené z hlediska dopadů do žalobcova rodinného a soukromého života, kdy žalobce poukázal na svůj družský poměr s D. G. a dále na fakt, že zde má dceru Y., ke které má zákonné povinnosti a která je občankou EU.
23. Na tomto místě soud konstatuje, že i tyto žalobní námitky jsou formulovány velmi obecně. Obecnost žalobních bodů sice nevede k jejich neprojednatelnosti, avšak předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu; míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry předjímá, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).
24. Soud se zabýval nejprve žalobním bodem týkajícím se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by soud jeho nepřezkoumatelnost shledal, vedlo by to k jeho kasaci. Bylo-li by navíc napadené rozhodnutí vskutku nepřezkoumatelné, nebylo by je ani možno podrobit přezkumu optikou námitek „meritorní“ povahy. Žalobce v této věci namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí obecně, s tím, že rozhodnutí žalovaného považuje za přepjatě formalistické.
25. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už

pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozporností (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28), případně zásadní nesrozumitelností odůvodnění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). I přes určité vady, jimiž je rozhodnutí zatíženo, se však o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost jednat nebude tehdy, je-li nedostatky možno odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to v kontextu proběhlého řízení, obsahu správního spisu a podání účastníků (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

26. Soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. Rozhodnutí žalovaného je srozumitelné, vnitřně strukturované a ve sporných otázkách dostatečně a přiléhavě odůvodněné. Žalovaný reagoval na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které žalobce v odvolání vznesl. Rovněž jej nelze považovat za formalistické, když rozhodnutí je individualizováno popisem a hodnocením konkrétních skutečností týkajících se žalobce.
27. Dále pak žalobce bez dalšího namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřiměřené z hlediska dopadů do žalobcova rodinného a soukromého života, kdy žalobce poukázal na svůj družský poměr s D. G. a dále na fakt, že zde má dceru Y., ke které má zákonné povinnosti a která je občankou EU.
28. Podle § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel, který není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, v době podání této žádosti 1. není podle tohoto zákona oprávněn pobývat na území.
29. Základem pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je § 174a odst. 3 ve znění od 15. 8. 2017. Ten vyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. V ostatních případech, tj. tam, kde to zákon nestanoví, se vychází z toho, že obecný test přiměřenosti provedl již zákonodárce tak, aby správní orgán nemusel v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince. Pro případ zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. i) bodu 1 zákona o pobytu cizinců zákon výslovně nestanoví povinnost správních orgánů posoudit přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince (srov. § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
30. Z tohoto existují podle judikatury výjimky, a to právě s ohledem na závazek vyplývající z čl. 8 Úmluvy. Jak plyne z rozsudku NSS č.j. 5 Azs 102/2019-35 ze dne 24. 7. 2018 (bod 32

odůvodnění): „Podmínky § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy, takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto ustanovení doplněn až s účinností od 15. 8. 2017.“

31. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, pak dále Nejvyšší správní soud k této otázce [byť ve věci zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] navázal, že „článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení (...) vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). Zároveň pokračoval, že „čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy“.
32. Uvedené lze shrnout tak, že rozhoduje-li proto správní orgán věcně a cizinec konkrétně tvrdí nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života i tam, kde to zákon o pobytu cizinců neukládá, je povinen se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývat s ohledem na čl. 8 Úmluvy, a to v rozsahu námitek cizince.
33. Žalobce v řízení před správním orgánem v prvním stupni žádnou konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života neformuloval, tuto námitku vznesl až během odvolacího řízení. V tomto kontextu tedy rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni ob stojí.
34. Žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal na straně 5 až 6 svého rozhodnutí. Konstatoval, že účastník řízení neuvedl, kdy navázal partnerský vztah s družkou, ani kdy začali sdílet společnou domácnost. Nicméně ke zrušení přechodného pobytu došlo již dne 6. 11. 2019 a všechny jeho žádosti o mezinárodní ochranu byly odmítnuty, navzdory tomu účastník řízení soukromé vazby začal budovat v nejistotě stran možnosti dalšího setrvání na území ČR. Počátek vztahu tedy pravděpodobně proběhl v době, kdy účastník řízení formálně pobytovým oprávněním nedisponoval, a musel si být vědom, že k získání pobytového oprávnění nemusí dojít. Dceru, občanku České republiky, zmiňuje žalobce až v odvolání, avšak k této rodinné vazbě žalobce neuvádí žádné bližší informace, pouze křestní jméno dcery a dále, že se chce podílet na její výchově a má k ní zákonem vymezené povinnosti, byť si tyto povinnosti nyní neplní. Skutečnosti, které žalobce uvedl v odvolání, nejsou dostatečné pro závěr, že by k zásahu do rodinného života mohlo vůbec dojít. Účastník řízení nenavrhoval, jakkoliv doplnit dokazování ke zjištění skutečného stavu věci, a to ani v odvolání. Navíc ani netvrdil žádné výjimečné skutečnosti, které by svědčily pro nepřiměřenost do soukromého a rodinného života i v situaci vědomého budování jeho

vědomého budování v nejistých podmínkách. Žalobce ani netvrdil žádné skutečnosti k jeho integraci v ČR, k vybudování vazeb (osobních, ekonomických, sociálních), nic takového žalobce ani neprokázal. Na to navázal právní posouzení s odkazem na judikaturu.

35. S tímto posouzením žalovaného v kontextu jím obecně formulované žalobní námitky souhlasí. V souzené věci lze dodat, že předmětné rozhodnutí o neudělení povolení k přechodnému pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než např. rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). V této věci žalobce ani netvrdil, k jakému zásahu by nevyhověním jeho žádosti mohlo dojít, netvrdil, co mu brání v návratu do domovské země, či jinam, kde by rovněž mohl partnerský vztah rozvíjet. Ve vztahu k dceři soud konstatuje, že tuto neztotožnil; kromě toho je zřejmé, že žalobce, ačkoli obecně deklaruje zájem o dceru, s ní fakticky žádný vztah po delší dobu neudržuje a neplní ani povinnost hradit výživné. Nejsou tu tedy tvrzeny žádné výjimečné okolnosti, které by bylo možné v případě žalobce zohlednit.
36. V posuzované věci jde kromě toho o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60).
37. Soud považuje za vhodné doplnit, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na podkladě podané žaloby ověřuje, zda správní orgány rozhodly v souladu s právem a podle práva. Není dalším stupněm či pokračováním správního řízení. Soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení (§78 odst. 1 s. ř. s.), v opačném případě nedůvodnou žalobu zamítne (§78 odst. 7 s. ř. s.). Z uvedeného plyne, že zejména není oprávněn věcně rozhodnout o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu, např. tak, že by napadené rozhodnutí změnil a žádosti vyhověl, jak se patrně žalobce domníval.
38. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalobní námitky soud neshledal důvodné, a proto žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, jak uvedeno ve výroku ad. I tohoto rozhodnutí.

Náhrada nákladů řízení

39. Výrok ad. II tohoto rozhodnutí je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a skuteností, že procesně zcela úspěšnému žalovanému, kterému náleží právo na náhradu nákladů řízení, nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady dle obsahu spisu nevznikly. Žalobce byl ve věci zcela procesně neúspěšný a náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.
40. Výrokem III. tohoto rozhodnutí soud nepřiznal České republice právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Tyto náklady státu, o nichž bude rozhodnuto samostatným usnesením, totiž

představuje pouze odměna a náhrada za ztrátu času tlumočníka, který byl přítomen u jednání dne 23. 6. 2025 a žalobci tím bylo umožněno k jeho žádosti jednat u soudního jednání ve své mateřštině ve smyslu ustanovení § 18 o.s.ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Nejsou tak splněny podmínky, aby soud uložil některému z účastníků jejich náhradu a tyto nese stát.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23. června 2025

JUDr. Jana Zonková
samosoudkyně